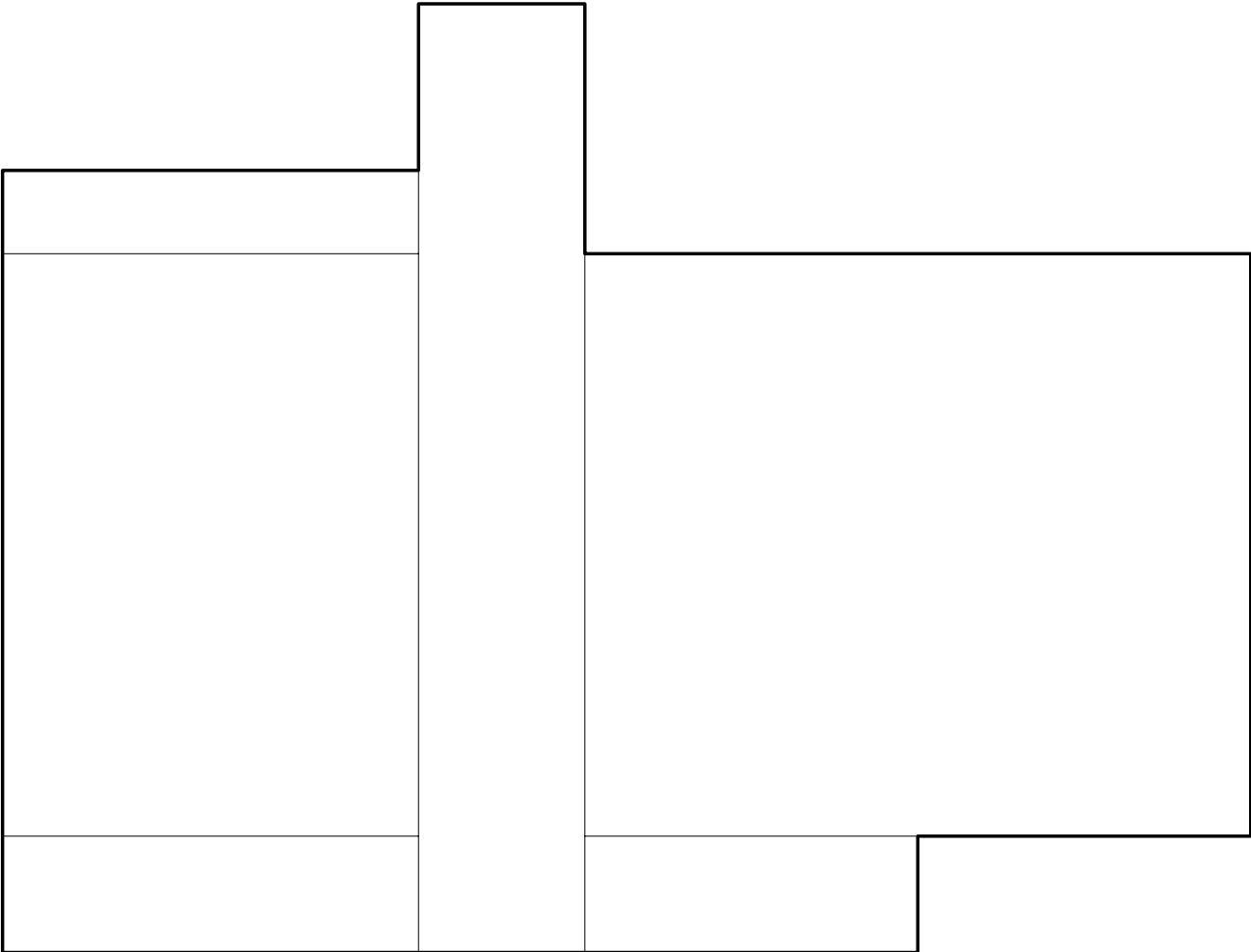

HORVÁTH LÓCZI JUDIT

Bad Hair Years

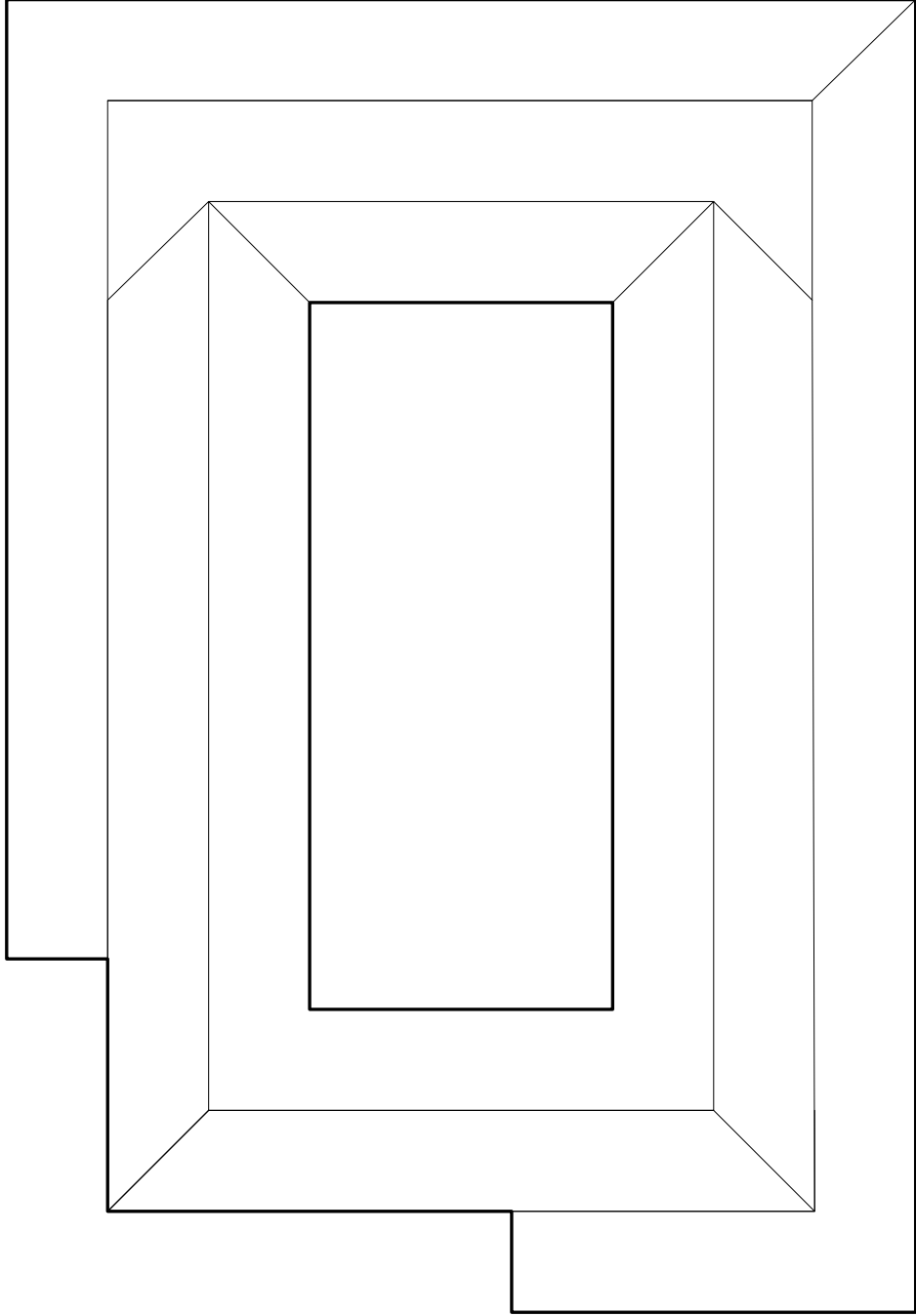
SZABÓ IMOLA JULIANNA
A KÉPEKHEZ ÍRT VERSEIVEL

CONNECTED

mostohád is lehetnék
ha ez a test nem tengelyszerűen állna
a változás közepén
ahogy elfutok attól
akinek ismerem feladatait
és szerepét
csak gyáva vagyok
magamnak mondani

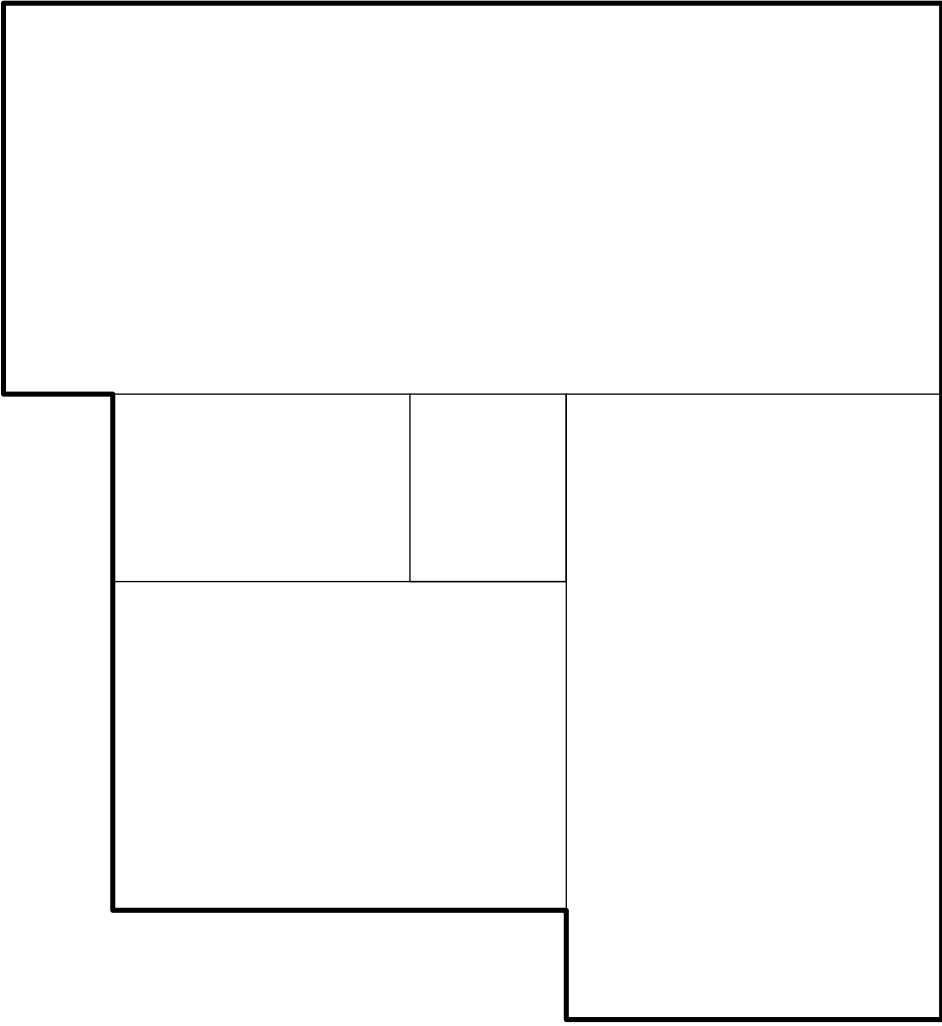
onnantól csak az ólom
lenne a közös anyag
pedig a súlytalanság
már ugyanannyira idegen
mint egy utazás a fel nem fedezett csillagképekben
két karral
két lábbal
állok a föld szemhéján
hogy mélyre feszítsem
a mostohát
aki akkor vagyok
ha elindulok
nélküled
égboltot keresni

ENCIRCLE

száradó ruhák
megkopott sávjai
ahogy egy ebéd örökre nyomot hagy
a szövet hasán
kifordítom a kézfejem
a víz habja akár a nyál

próbálom megtisztítani
világunk egyetlen zálogát:
a holnapot
körbeérünk egy mozdulat mentén
amiben a kötél langyos és nedves fonatként
feszül két megdőlt oszlophoz
mielőtt és miután
utadra engedlek
mint magára öltött színeket
a gyermekkor

IN THE VORTEX

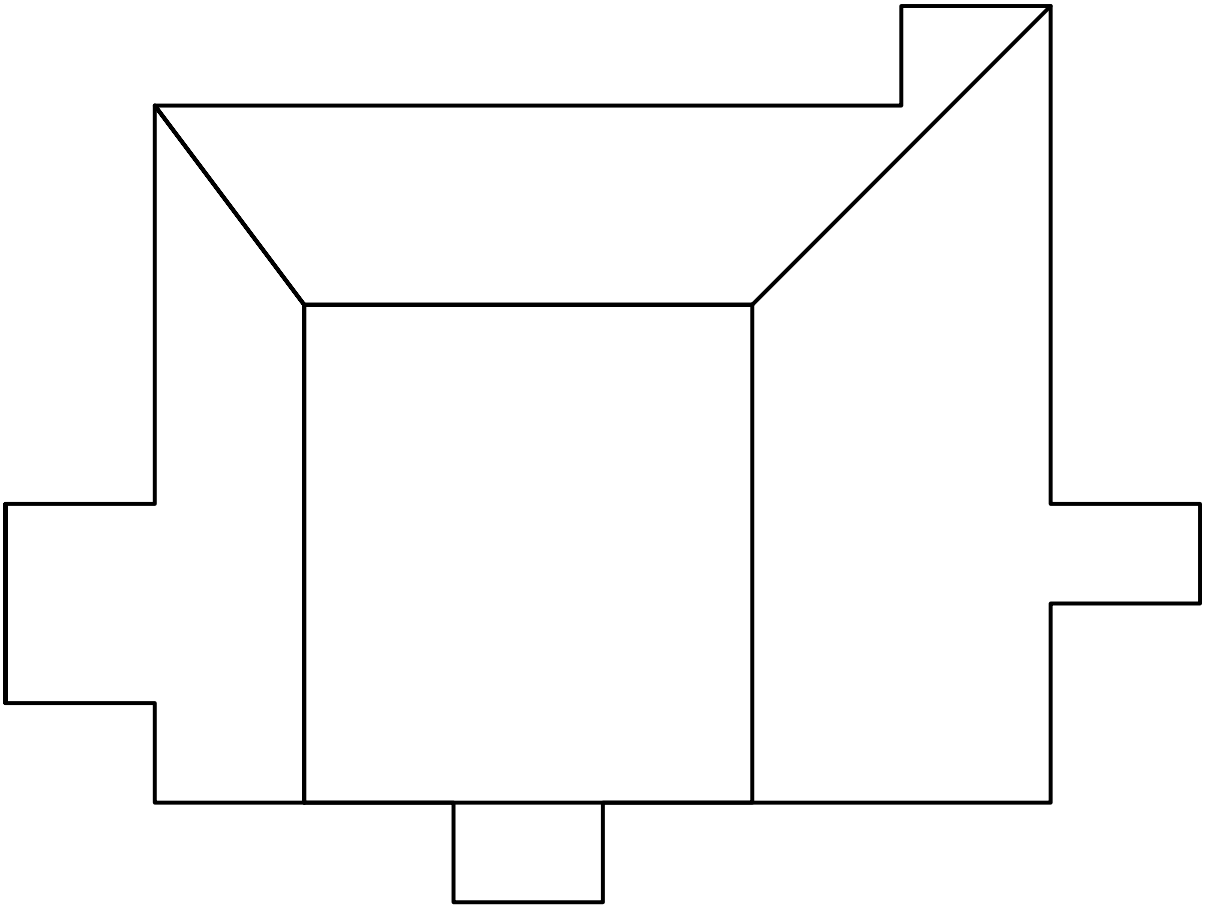
kihűlt folyókon viszlek
áttetsző és halk leszel
nincs kiút
a bogarak héja is porrá fénylik
tavasz vagy talán nyár van
ajtókban rekedt suttogással ébresztelek
ígéret lehetne a nappal
ha nem félnék már eltűnni

csakis az eltűnéstől félek

bezuhanok egy formába
ami sosem illik rám
csupasz leszek a távolodásban
tenger leszel ahogy apad a közelség

egybe kell még érjünk holdtölte előtt

akkor az arcommal temetlek majd
ami egyszerre hullám és rács
üveg és fa
sikoly és örvény
a mellkasom
mögött

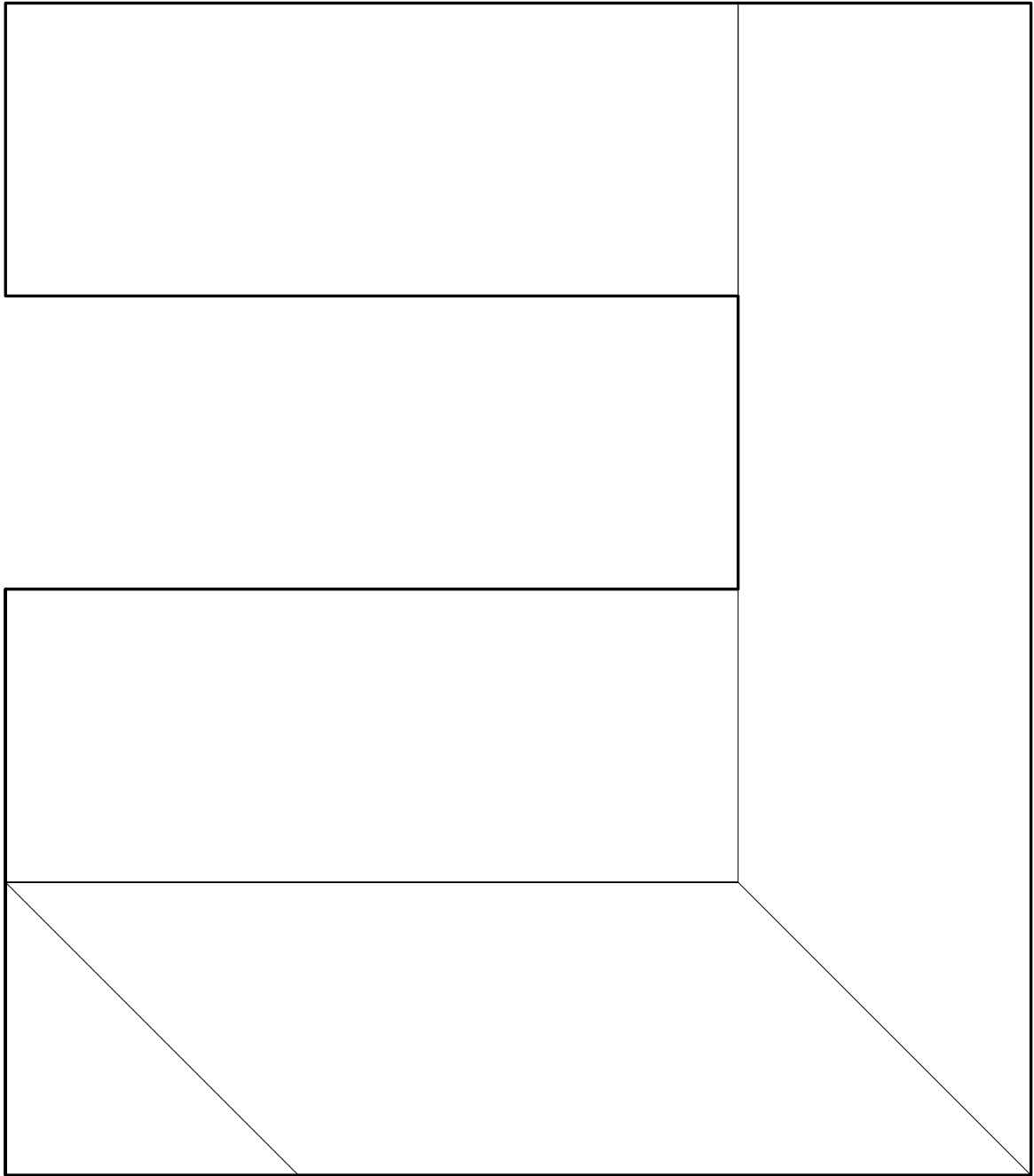
MY TASKS

kavicsokat illeszttek sorba
parthoz szögez
a lomha vágy
elmerülni
vagy kívül maradni
belül hagyni
ami elzárható
beosztott idegszálakon futnak
a nappalok

a kövek csupasz bőréen tükröződés
görgetett időzónák
folyók és tavak között

ha házam lehetne
a megnyugvás
téged hívnálak vendégül

addig csak megszokott ütem szerint
váltom az áramot
mint egy menetrend szerinti járat
ami évek óta
utasokat sem szállít

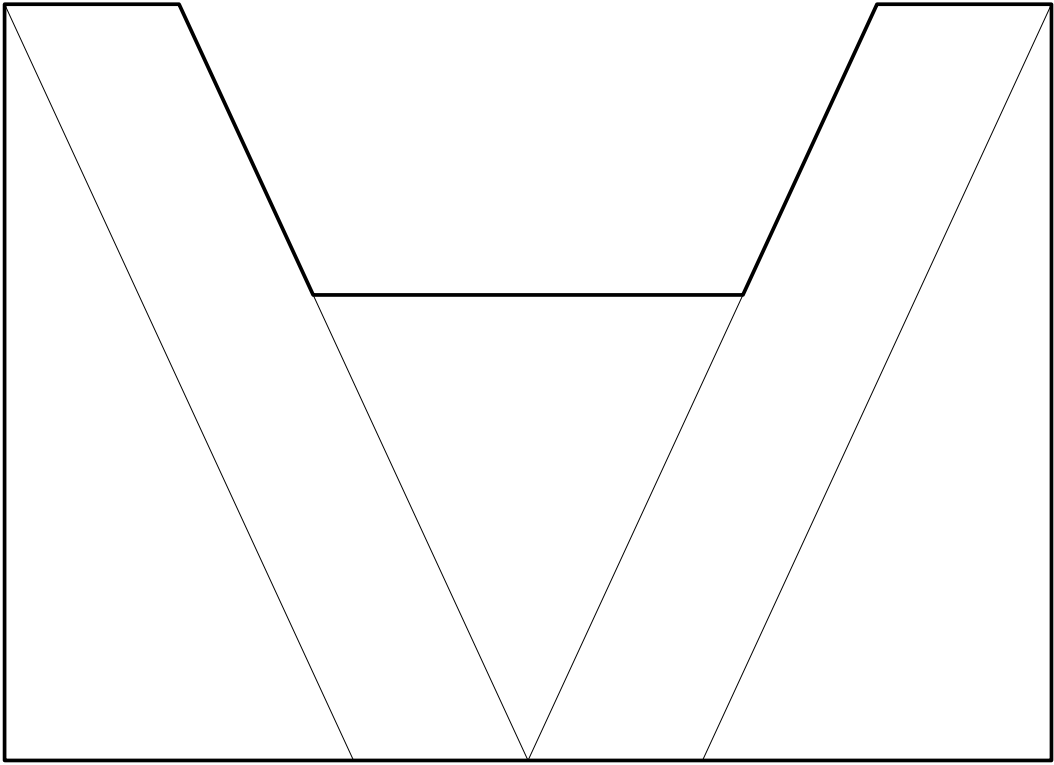

OUT OF MY RHYTHM

összehajtom a ráncaim
közük ékelek pár emléket
hátha rugalmasabb marad a szövet

egyetlen nyom sem az enyém
mind magzatokról rám tapadt
mulandóság
félelem öröm alázat düh csalódás
óramutatóra köröz egy madárraj
csak én készülök zuhanni
eltévedni
elveszni, hogy újra visszataláljak
oda és vissza
fák helyén az erdő

az egyetlen kiút a levegő
a ritmus ami akkor is követ
ha megfeledkezem róla

PLEASE GIVE ME PATIENCE

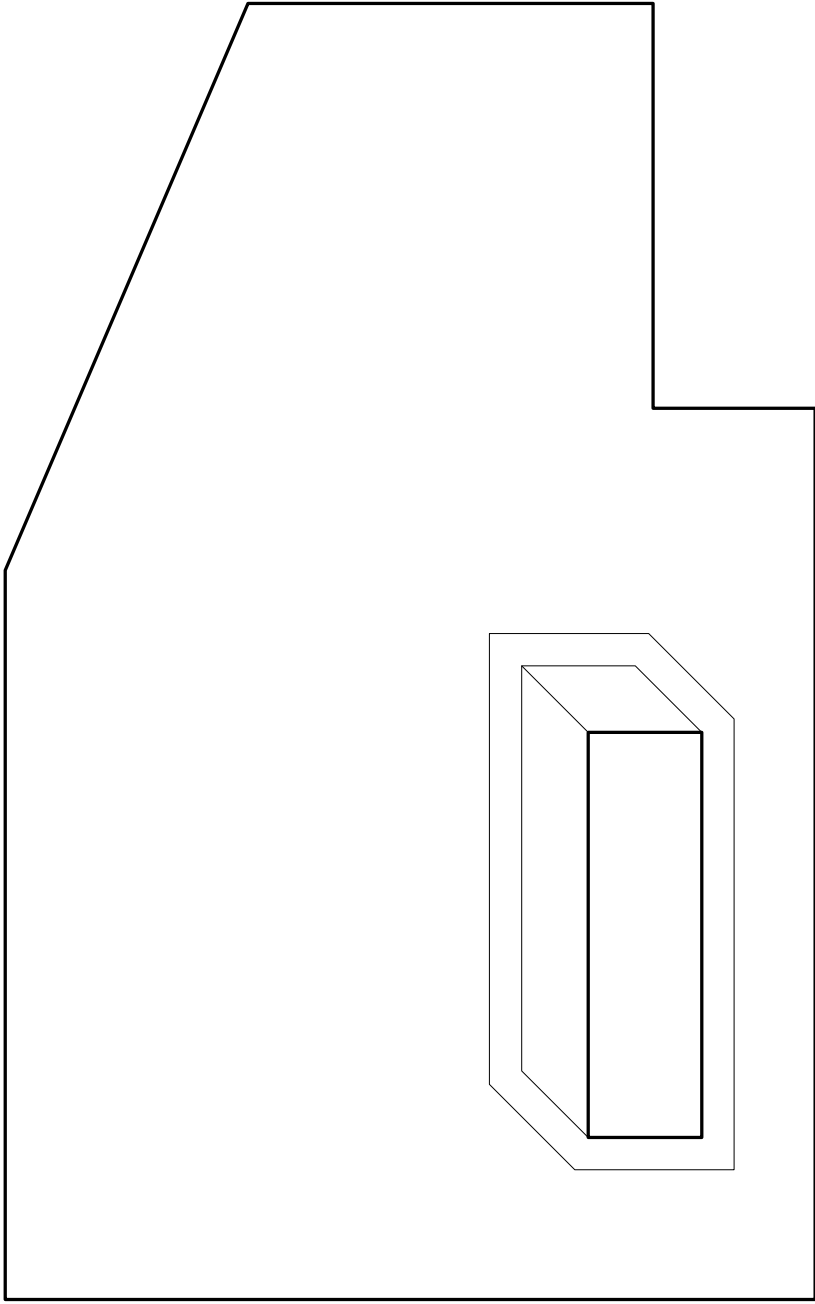
a hajóorr a jég felé halad
felszínen tart
csak irányokat keresek
a kietlen horizonton
amiben a gyermekeim
gyökerestül kifordult árnyak
fölém takarják az eget
se rés se pajzs
csak a száj
ahogy nyílik
mint egy éhező állat karma

süllyedek és emelkedem
lúktet és villószik
a fogak csattogása
ha szárnyam lenne
most alám kapna a szél
de mozdíthatatlan a törzsem

kőris- és ecetfa illatát
hordja a sziklapart
jeges vízbe bújtatom
ami még maradt belőlem
fehér és áttetsző legyen

ez a félelem

ami a dühöt oldja a kikötőhöz
ami a nyarat tartja távol a téltől
ami ugyanúgy én vagyok
én vagyok
akkor is

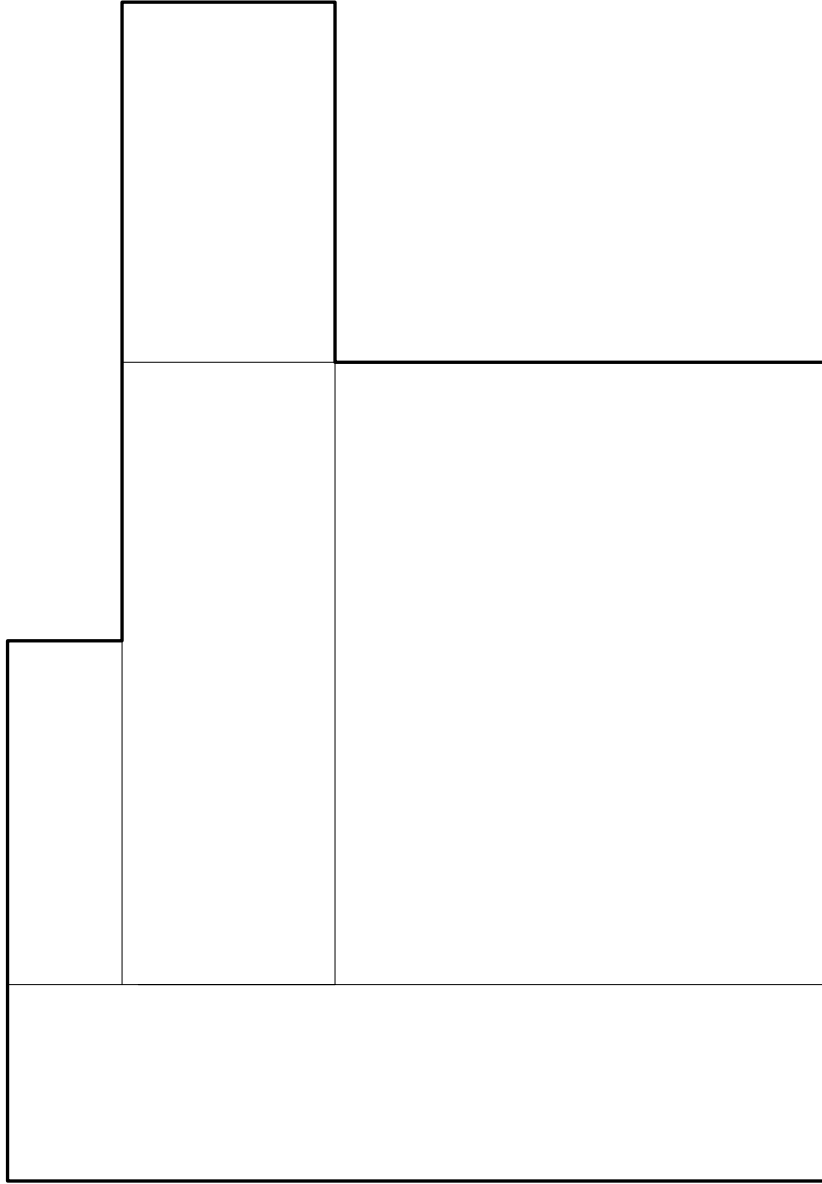
THE JUMP

házfalaknak dőlve ugranál
kanalak hegyéről
nyelvek ívéről
a mélység csupán tér
ahol egy gyermek lakik

közös és árva
amiért annyi ideje küzdesz

ha a védvonalak megdőlnék
a horizontnak
már mindegy lesz
tudsz-e úszni
repülni
állni

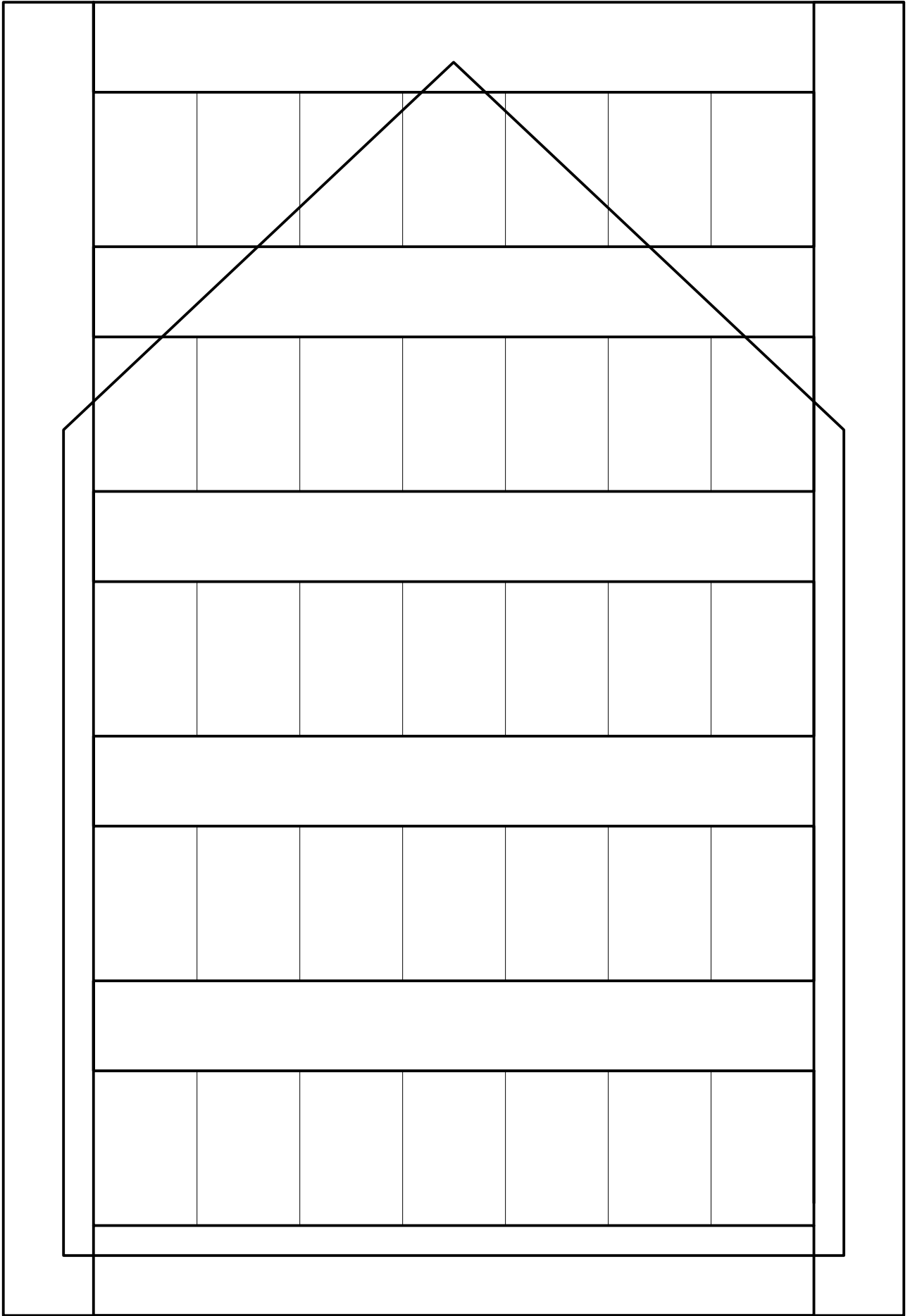
két mozdulat között rekedt idő vagy
csalogat a láthatatlanság
és a látszat:
végül mégis egyetlen karnyújtásig bírod csak
kitartani
a felejtést

THE MOMENT BEFORE

éjjelre árnyként dőlünk
egy fehér lapnak
szelíd a szakadék
az ajtód és az ablakom
tenyérként nyílik
ahogy elfelejtünk búcsúzni
a torony homlokánál
nem nő belőlünk új élet
a régi is elhalványul

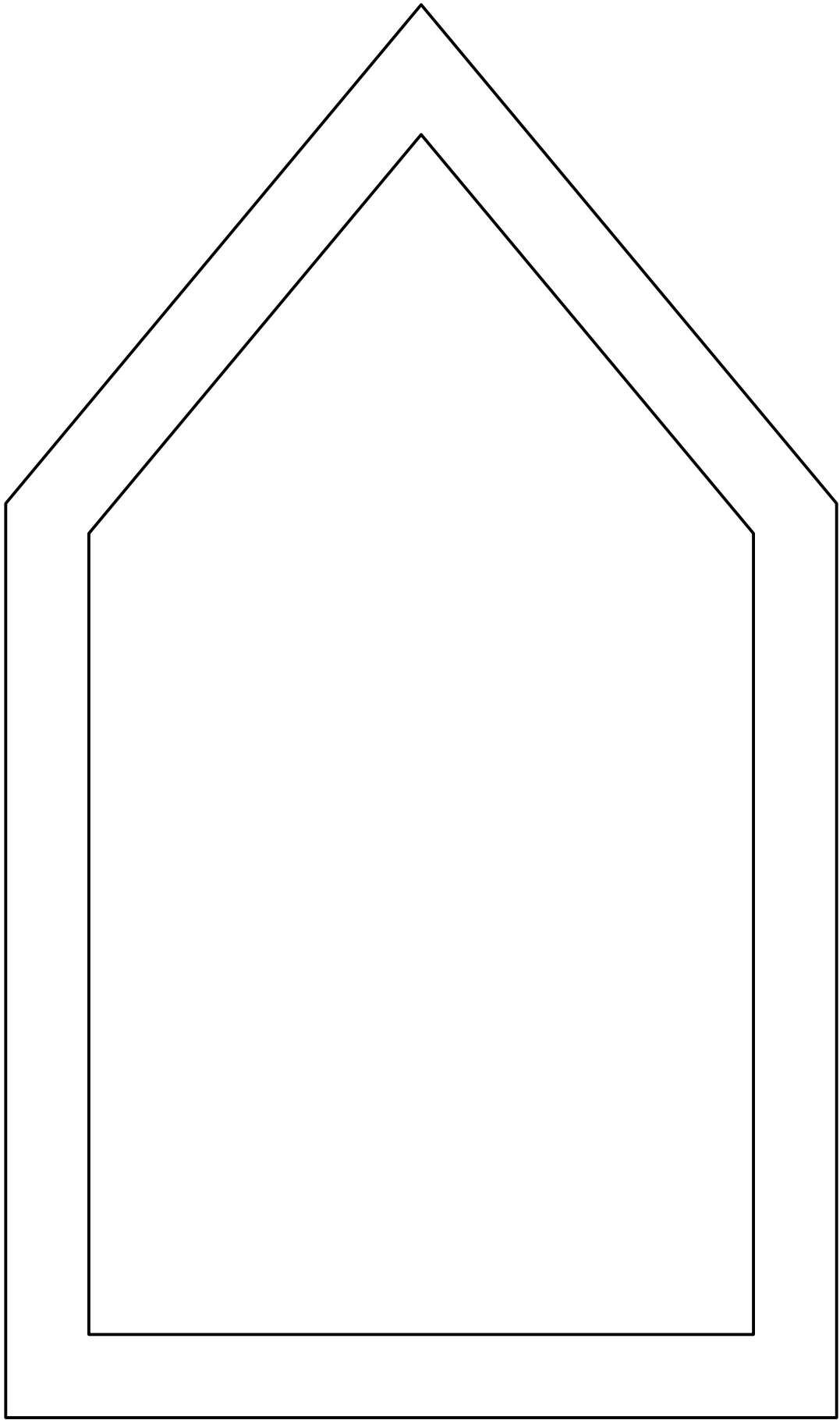
szeretném a pillanatot megtartani
mint fákat a föld
de amit idő szült
annak mennie kell egyszer
hívja egy másik ringás
egy másik öböl

MONOTONIUS WORK,
HUMBLE WORK,
UNSEEN WORK

a harangok
két cérnavékony
szálon
hintáznak a kertben
a szél elforog
majd átsöpör
az otthon felejtett cédulák között
éjjelente a szemüregembe dobá-
lom
amire nem emlékezhetek
mert lekéstem
vagy senki sem látta

megtörtént

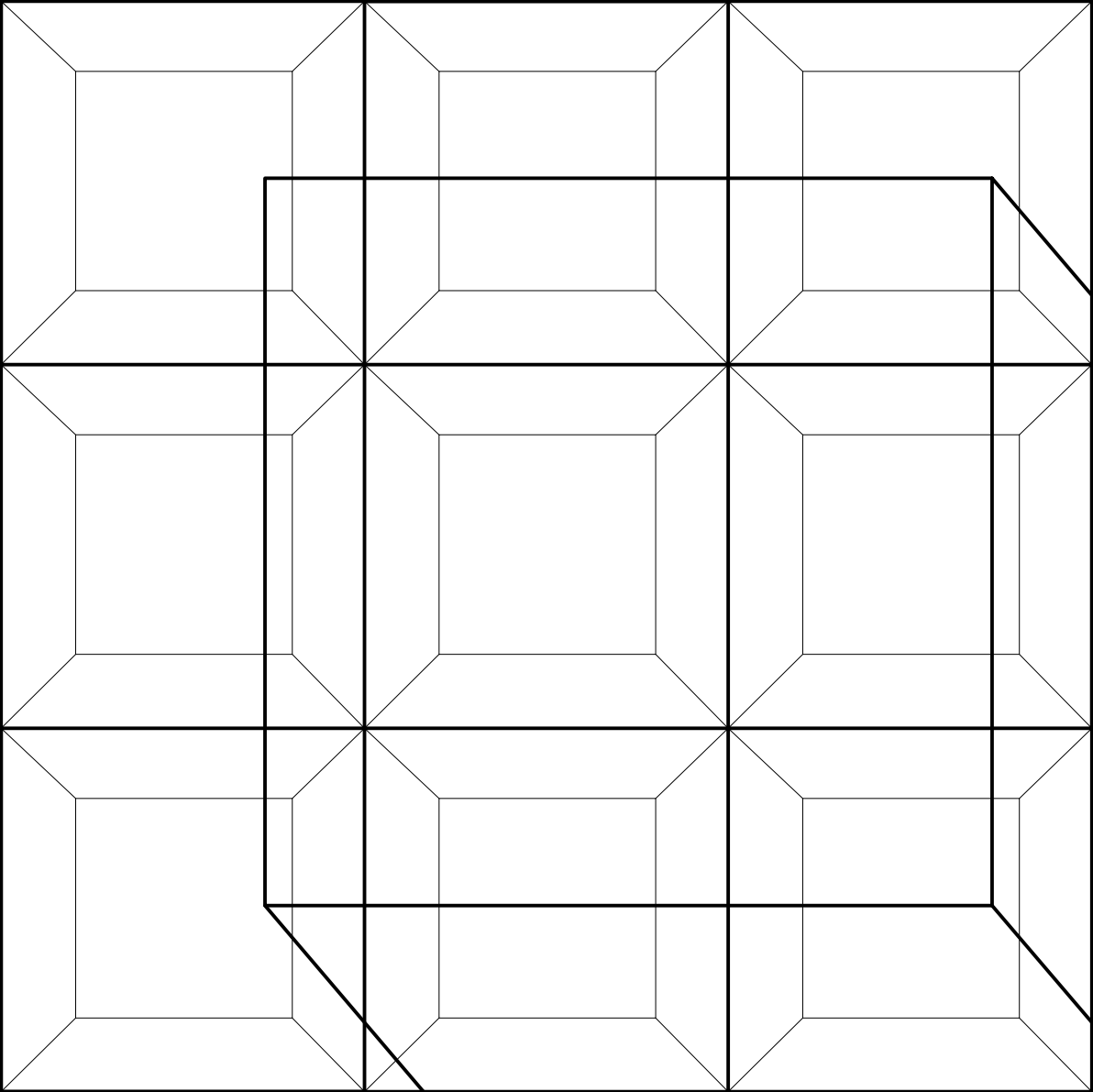
TRY TO BE A GOOD MOTHER

életre keltem a homokot
lábat gyúrok az égeknek
felhők homlokára fújok havat
és csend leszek ha házfalá emelsz

gallyaimmal nyúlok a szélbe
ha gyümölcsre éhezel
és vak madárként szelem át az
erdőt
ha titok köt a határban

körbefoglak ha eltévedsz
és nem ébresztelek ha sötétre
vágysz
de szemhéjad leszek ha magadba
szorulsz

kiszínezem a tompa mondatokat
és zsebedbe rejtem
mint elfelejtett ételt egy hosszú
úthoz
amire már nélkülem indulsz

LOOKING FOR SOME CALMNESS

az üvegcsörömpölésben
sellők könnyei
hullanak a partra
csupa hűvös lom a kikötői csellengőknek
csupa titkos távirat az úton lévőknél
szürke és kopott égtájakra vágyom
a hátad lehetne az egyik öböl
ami a felszínen tart

tiszta szótagokat forgat körénk
egy idegen test
pedig közös mint a sodrás
amiben a hajónkra várunk

rövidre vágom őszülő hajad
tompára vágom megsárgult körmeid
mint egy örökített sorminta
fekszik el az abroszon
a sok egyszeri tárgy
és szokás
amit az életünk növesztett körénk

mulandó ez is
mint az ablakon kirajzolódó táj
ahol a fák mint csontok
tenyerek
merednek a csend felé

ORDNUNG MACHEN

hallgatni arról
hogy apálykor
város épül

